

חיה בסרט(ו)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

איזה חינוך!!!!

פורסם ב21 באפריל 2008, 11:23 בכללי

אספר לכם סיפור. חלקו אגדה, אך חלקו הארי מעוגן קשות במציאות.

הכל התחיל עם כניסתי לכתה א. מלבד ילדים לא מוכרים חסמה את הדלת **המורה**. דרורה היה שמה בישראל. אבל יותר מדוייק היה אולי לקרא לה קרואלה. קולה היה צווחני עד גבה צווחני. יכולת התקשור שלה עם ילדים לוותה בקוצר רוח. צעקות. ולעיתים אף מה שבתקופתנו נקרא "אלימות". אבל אז פשוט היה לה נוהג נפסד להעיף מכתתה ילדים ע"י אחיזה בתוכני אזניהם. בתקופה שבה כולם מתרפקים על כך שלמורה הייתה מילה. למורה דרורה היו כנראה הרבה מילים. אף אחד לא חשב להתלונן על התנהגותה הנפשעת. (וגם לא היה בפני מי כי המנהלת ששמה היה "תוכידיס" הייתה מפחידה לא פחות...).

וכך...בבנה עתידי המקצועי. מתוך המצוקה בשכונת הפועלים בה גדלתי. דימינתי איך יום אחד אהיה מורה. בעולמי האוטופי לא אכעס על ילדים, לא אמשור באזניהם ולא אעליב אותם. ובעיקר לא אסתובב עם תספורת קארה נפוחה. ותיק עור חום. לימים, הפך החזון למציאות. והנה אני כבר 12 שנה מורה, מחנכת ואם בישראל. לא צועקת, לא מרביצה ולא משפילה. עובדת במשרד הכי חינוכי בארץ "משרד החינוך".

על-פי רוב יחסנו מושתיים על התעלמות הדדית. אני מתעלמת מתלוש המשכורת הנדיב ששולחים לי אחת לחודש. והם מתעלמים ממני כאשר אחת לכמה שנים אני נדרשת לצור עימם קשר טלפוני מסיבה כלשהי.

אך השנה שנת הסרטן. נדרשתי להם יותר מאשר ברגיל. וכך מצאתי את עצמי שעות, ואף ימים מול שוקת שבורה. הטלפון בצידי מצלצל ומצלצל נואשות. ובאופן מפתיע מן העבר השני אין מענה.

פעם אחת חייגתי למשרד במשך שבוע. כי היה נדמה לי שאני זקוקה לא. כעבור שבוע א. ענתה לי סוף סוף ולשמחתי לא היה גבול. מרוב התלהבות על ההישג לא הצלחתי להוציא מילה מפי. וכשספרתי לא. לשם מה התקשרתי. היא אמרה לי באדישות שעלי בכלל להתקשר לו. בשלוחה 225. "אולי תוכלי לקשר ביננו?" שאלתי אותה בתקווה (שהרי ידוע הוא שהן יושבות שולחן מול שולחן בעצם). "ובכן, אמרה לי א. היום ו. יצאה מוקדם.... כעבור שבוע נחוש נוסף השגתי את ו. ממש אבל ממש דקה לפני שעזבה את המשרד. "אוי אבל הטופס חזר לא." אמרה לי בלי שמץ של חמלה. לא אלעה אתכם בפרטי שיחותינו הסיזיפיות שנגמרו רק לאחר מספר חודשים.

בוקר אחד התקשרה אלי א. בכבודה ובעצמה. והודיעה לי משהו בענייני שכרי בשנה זו. לא כל כך הבנתי על מה היא מדברת. אך מגודלה של ההתרגשות - המשרד הגיע לאזרח הקטן. פשוט הודתי לא. שוב ושוב. ושוב.

לפני יומיים שלח לי המשרד מכתב.

ובמכתב... הזמנה. לא אל תטעו לחשוב שמדובר באיזה נופש מאושש, או שי למסורטנת. המשרד מזמין אותי לועדה רפואית. (שתדון בענייני).

לשם כך עלי לצלם להם את כל התיק הרפואי שלי. (כולל צילומים). ולשלוח להם על ידי הצבי הרץ. אך המשרד לא מסתפק במידע שיספקו לו רופאי המשרד חפץ לראותני בגודל טבעי. לשם כך המשרד מטריח אותי לנסוע עד לעיר חיפה (כשעה וחצי ממקום מגורי). למען יצפו בי רופאי הועדה ויראו שלא רכבתי על גל מחלת הסרטן. ואני חס וחלילה רוצה להנות מן המצב.

עוד כתבה לי רופאת המשרד. כי עלי להמציא עם בואי שלל בדיקות גופניות אחרות.
עלי להפגש עם גסטרומושהו (אין לי מושג מי ומה זה?) לבדוק את תקינות ראייתי,
הסידן בגופי ועוד ועוד כטוב עליה רוחה בדיו...

וכי מה איכפת לה? היא תשב בוועדה הרפואית. אליה יזמנו מורים ומורות המנסים מן הסתם להונות את המשרד ולצבור כספים על גבי טפסים
(במרמה אלה מה?).
אולי יצא גם יגאל שילון מתוך הועדה? ויאמר: "אם הצלחת לנהוג עד פה. למצא חנייה, לטפס במדרגות, להמתין לתורך, לעמוד מול ועדת החקירה...
סימן שאינך חולה באמת... נקסט...עבדנו עלייך..."

אם חשקה נפשו של מישהו שם במשרד המחנך. לעזור ולתרום לעובדיו. שיעשה זאת או שלא יעשה זאת כלל. לי בכל אופן אין כוונה להתייצב שם.

נכון, שהכל נשמע מופרך והזוי?

מתוך חשש קל לעורי.

אויף.

שכל קשר בין האמור כאן למציאות הינו מקרי...!)

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#) | [הוספת תגובה](#)